

РЕШЕНИЕ

№ 3729

гр. София, 07.06.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 18 състав, в публично заседание на 26.04.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Златка Илиева

при участието на секретаря Илияна Янева, като разгледа дело номер **1968** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на [чл.156](#) от [ДОПК](#) във връзка с [чл.129, ал.7](#) от [ДОПК](#) и във връзка с [чл.4, ал.1](#) от [ЗМДТ](#).

Образувано е по жалба на К. Н. Д., [ЕГН], [населено място],[жк], вх.Д, ап.126 и Д. В. М., [ЕГН], [населено място], [улица], ап.2, двамата със съдебен адрес: [населено място] 1612, [улица], офис 9, срещу Акт за прихващане или възстановяване (А.) №1036/СФД22-ГР94-5045-(3)/05.12.2022год. издаден от „старши инспектор“ в отдел „Общински приходи, С./Т.“, дирекция „Общински приходи“ при Столична Община, Д. Т. К., потвърден с Решение №СОА23-РД28-6/20.01.23г. на кмета на Столична Община.

В жалбата е заявено, че оспореният А. е незаконосъобразен. Твърди се, че при издаването му, органът не се е съобразил с постановеното решение №9321 от 21.10.2022г. по административно дело № 4244/2022г. на ВАС. Според същото, жалбоподателите, като собственици на поземлен имот с идентификатор 68134.1007.814 получили отказ от СГКК-С. с изх.№20-41518-24.06.2021г., по подадено от тях завление за промяна на „трайно предназначение на територията" на процесния имот. След проведено съдебно производство, с цитираното решение, поземленият имот бил определен с трайно предназначение на територията: земеделска, начин на трайно ползване: нива, тъй като не била проведена процедура по промяна предназначението на земеделската земя за неземеделски нужди по реда на чл.17, ал.1, т.1 от Закона за опазване на земеделските земи (3033). Според жалбоподателите правен абсурд било, процесният имот да бъде едновременно с

трайно предназначение на територията: урбанизирана, според Столична Община и земеделска по силата на решение на ВАС, по административно дело № 4244/2022г. Молят съда да им възстанови недължимо платени задължения и такси по ЗМДТ в размер на 1,309,38лв.-(хиляда триста и девет лв. и 38 ст.), заедно със законовата лихва, считано от датите на заплащане на задълженията.

В съдебно заседание, жалбоподателят К. Н. Д. се явява лично. Поддържа жалбата по заявените доводи и аргументи, не ангажира допълнителни доказателства и не претендира присъждане на разноски.

Жалбоподателката Д. В. М. редовно призована, не се явява и не изпраща представител.

Ответната страна, Кмет на Столична Община, редовно призован се представлява в производството от Юриконсулт В.. Оспорва жалбата по съображения, изложени в решението на решаващия орган – Кмета на Столична Община. Претендира юриконсултско възнаграждение.

По делото, заедно с административната преписка е депозирано становище от жалбоподателите, в което са доразвити доводи, че в чл.10, ал.1 на ЗМДТ, законодателят е определил, че с ДНИ се облагат поземлените имоти, разположени в строителните граници на населените места и селищните образувания след промяна на предназначението на земята, когато това се изисква по реда на специален закон, който в случая е 3033. Формулирано е искане, на основание чл.10, ал.3 от ЗМДТ, във връзка с ал.1, да се отмени А. №1036-СФД22-ГР94-5045_3 от 05.12.2022г., потвърден с Решение № СОА23-РД28-6/20.01.23г. на кмета на Столична Община .

След като прецени твърденията на страните и събрания по делото доказателствен материал, Административен съд София град намира за установено следното:

Жалбата е подадена в преклузивния 14-дневен срок по [чл.156, ал.1](#) от [ДОПК](#), от надлежна страна, в съответствие с изискванията за форма и реквизити и след проведено оспорване по административен ред, което е абсолютна предпоставка за развитие на съдебното производство.

Жалбата е процесуално допустима.

Разгледана по същество е неоснователна.

От доказателствата по изпратената административна преписка е видно, че по повод отправено искане за прихващане или възстановяване с рег.№СФД22-ГР94-5045/21.11.2022г. е издаден обжалваният А. рег.№1036/СФД22-ГР94-5045-(3)/05.12.2022г. В заявлението на жалбоподателя, като основание за възстановяване е посочена разпоредбата на чл.10, ал.3 от ЗМДТ с аргумент, че поземлен имот с идентификатор 68134.1007.814 е с трайно предназначение на територията: Земеделска, начин на трайно ползване- НИВА, тъй като не е проведена процедура по промяна предназначението на земеделска земя за неземеделски нужди по реда на чл.17, ал.1, т.1 от 3033. След извършена проверка от органа по приходи в отдел „Общински приходи-С./Т.“ е констатирано, че от жалбоподателя се претендират заплатени дължими вземания в размер на 1309,38лв. /общо/, в т.ч. за ДНИ в размер на 702,40лв., за ТБО в размер на 391,86лв. и лихви в размер на 215,12 лв., за периода от 01.01.2016г. до 31.12.2020г., за поземлен имот, находящ се в [населено място], район „Т.“, местност „К. вада“, воден по партида

№7224Н79754 с аргумента, че същият е земеделска земя.

От преписката се установява, че с подадени декларации по реда на 14 от ЗМДТ, вх.№0127-3088/09.12.2008г. и вх.№ДСЦ19-ГР94-2706-/1/01.11.2019г., К. Н. Д., декларира правото си на собственост върху недвижим имот с площ 1332кв.м., представляващ ПИ с идентификатор 68134.1007.814, представляващо УПИХ-1676,1745 в кв.131, по плана на местност „К. вада“, район „Т.“ в [населено място]. Имотът е придобит с нотариален акт за замяна на недвижими имоти №164 от10.10.2008г., том II, рег.№6792, дело №329/10.10.2008г. на Нотариус с район на действие СРС, вписан в регистъра на НК под № 367.

В издадения А. органът по приходи сочи, че на жалбоподателят е бил издаден Акт за установяване на задължение по чл.107, ал.3 от ДОПК, рег.№343/ДСЦ19-ГР94-3161-(18)/12.05.2021г., за задълженията за ДНИ и ТБО по партида 7224Н79754, за периода от 01.01.2016г. до 31.12.2020г., потвърден с решение рег. № СФД21-РД28-170/16.06.2021г. на директора на дирекция „Общински приходи“, които били платени онлайн с приходни квитанции №0193025/26.02.2021г. и №233847/24.11.2021г. Независимо от постановените и влезли в сила АУЗ, както и погасяване на определените задължения за ДНИ и ТБО, рег.№ 343/ДСЦ19-ГР94-3161-(18)/12.05.2021г., за задълженията за ДНИ и ТБО по партида 7224Н79754, за периода от 01.01.2016г. до 31.12.2020г., потвърден с решение рег. № СФД21-РД28-170/16.06.2021г. на директора на дирекция „Общински приходи“ жалбоподателят е поискал Кметът на Столична Община да му възстанови недължимо платени от първия суми за ДНИ и за такса битови отпадъци по отношение на собствения му недвижим имот. Постановен е отказ за възстановяване на платените задължения за ДНИ и ТБО, за периода от 01.01.2016г. до 31.12.2020г., тъй като бил налице потвърден и влязъл в сила АУЗД на база събрани доказателства, които установявали факти и обстоятелства, свързани с облагането на данъците и събирането на ТБО за въпросния имот.

Направеният отказ е мотивиран от органите по приходите и със съображението, че в ЗМДТ не се съдържа определение на земеделска земя за целите на този закон, съобразно чл.37, ал.1, т.2 от Указ № 883/1974г. При съобразяване на чл.46 от ЗНА и чл.37, ал.1 от Указ № 883/1974 г., следвало да бъде съобразен и чл.2 от ЗСПЗЗ относно определението на земеделските земи, вкл. т.1 за това, че земеделски земи не се намират в границите на урбанизираните територии /населени места и селищни образувания/, определени с ПУП или с околоръстен полигон. В тази връзка в ТР №1/2013г. на ВАС, изрично било посочено, че законодателят при условията на изрично регламентиране бил изключил определянето като земеделска земя на тези, които се намират в границите на урбанизираните територии. Предвиденото изключение с чл.10, ал.3 от ЗМДТ не се отнасяло за поземлени имоти, които се намират в строителните граници на населените места и селищните образувания. В подобен смисъл били изложените мотиви в Решение №1056/2013г. по адм. дело №11254/2012г. на ВАС. Недвижимият имот на К. Н. Д. и Д. В. М. се намирал в строителните граници на Столична община и за него, следвало да бъдат начислени задължения по смисъла на ЗМДТ.

Недоволен от така постановения акт, за прихващане или възстановяване (А.) №1036/СФД22-ГР94-5045-(3)/05.12.2022год., жалбоподателят е оспорил същия пред Директора на дирекция "ПМДТ" при Столична Община.

Във връзка с оспорването, Кметът на Столична Община е постановил Решение

№СОА23-РД28-6/20.01.23г., с което е потвърдил изцяло А. №1036/СФД22-ГР94-5045-(3)/05.12.2022год., надлежно връчено на жалбоподателя.

След получаване на решението и в законоустановения 14-дневен срок по чл.156, ал.1, във вр. с чл.129, ал.7 от ДОПК, жалбоподателят е оспорил пред Административен съд София град, А. №1036/СФД22-ГР94-5045-(3)/05.12.2022год., потвърден с Решение № СОА23-РД28-6/20.01.23г., по повод което оспорване е образувано и настоящото производство. В сезиращата съда жалба е заявено, че оспорения А. е незаконосъобразен, противоречи на материално правни разпоредби и не съответства с целта на закона. В подкрепа на така заявеното твърдение, на първо място е посочено, че поземления имот е с трайно предназначение на територията: Земеделска, начин на трайно ползване: Нива, тъй като не е проведена процедура по промяна предназначението на земеделска земя за неземеделски нужди по реда на чл.17, ал.1, т.1 от 3033. Ретроспективно е описано подаденото заявление и получен отказ с изх.№20-41518-24.06.2021г. по подадено заявление за промяна на „трайното предназначение на територията" на поземлен имот с идентификатор 68134.1007.814. и съдебния акт на Административен съд София град.

При извършената служебна проверка за законосъобразност и обоснованост на обжалвания акт, съдът приема, че оспорения А. е правилен и законосъобразен, постановен при спазване на административнопроизводствените правила и в съответствие с приложимите материалноправни норми по следните мотиви:

Нормата на чл.168, ал.1 от АПК определя, че съдът не се ограничава само с обсъждане на основанията, посочени от оспорващия, а е длъжен въз основа на представените от страните доказателства да провери законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания за оспорване на административните актове по смисъла на чл. 146 от АПК.

Съобразно чл.160, ал.2 от ДОПК във връзка с чл.4 от ЗМДТ съдът преценява законосъобразността и обосноваността на ревизионния акт, като преценява дали е издаден от компетентен орган и в съответната форма, спазени ли са процесуалните и материалноправните разпоредби по издаването му. Съгласно чл.4, ал.1 от ЗМДТ, установяването, обезпечаването и събирането на местните данъци се извършват от служителите на общинската администрация по реда на Данъчно-осигурителния процесуален кодекс. Обжалването на свързаните с тях актове се извършва по същия ред. Според чл.4, ал.3 от ЗМДТ, в производствата по ал.1 служителите на общинската администрация имат правата и задълженията на органи по приходите, а съгласно ал.4, служителите по ал.3 се определят със заповед на кмета на общината. Предвид тази правна регламентация, оспореният акт е издаден от компетентен орган.

В нормата на чл.129, ал.7 от ДОПК, е указано, че актовете за прихващане или възстановяване могат да се обжалват по реда за обжалване на ревизионните актове, а в чл.152 от ДОПК е регламентиран реда за обжалване на ревизионния акт и компетентния за това орган. Предвид така цитираната правна регламентация, решението, с което този А. е потвърден е постановено от компетентния за това Кмет на Столична Община.

Настоящият съдебен състав споделя формираните изводи на приходната администрация. Както вече се посочи, жалбоподателят претендира възстановяване на заплатените от тях суми за ДНИ и ТБО, като заявяват твърдение, че въпросните суми са недължимо платени, доколкото имота представлява нива, и не е проведена процедура по промяна предназначението на земеделска земя за неземеделски нужди

по реда на чл.17, ал.1, т.1 от 3033.

По отношение на заплатените от жалбоподателя суми за ДНИ и за ТБО и лихви за периода от 01.01.2016г. до 31.12.2020г., от доказателствата по делото се установява, че същите са установени с влязъл в сил акт за установяване на задължения, постановен по реда и при условията на чл. 107, ал. 3 от ДОПК, рег.№343/ДСЦ19-ГР94- 3161-(18)/12.05.2021г., за задълженията за ДНИ и ТБО по партида 7224Н79754, за периода от 01.01.2016г. до 31.12.2020г., потвърден с решение рег. № СФД21-РД28-170/16.06.2021г. на директора на дирекция „Общински приходи“, които били платени онлайн с приходни квитанции №0193025/26.02.2021г. и №233847/24.11.2021г.

Не са налице по делото доказателства решение рег. № СФД21-РД28-170/16.06.2021г. на директора на дирекция „Общински приходи“ да е обжалвано, поради което съдът приема, че същото е влязло в сила.

Актът за установяване на задължения въз основа на подадена декларация, аналогично с ревизионния акт установява наличието и обема на публично финансово задължение, прави го ликвидно в материален смисъл (официално удостоверява съществуването му по основание и размер, правейки го безспорно или поне доказуемо) и изискуемо в процесуален смисъл (дължимо в 14 дневен срок) и е сред изпълнителните титули, посочени в чл. 209 ДОПК, въз основа на които може да се предприеме принудително изпълнение. С оглед на това, АУЗ има както декларативно, така и разпоредително, годно за изпълнение съдържание.

Следва да се посочи, че релевираните в жалбата оплаквания се явяват ирелевантни спрямо предмета на настоящото дело, тъй като чрез тях се иска да бъде извършен косвен съдебен контрол за законосъобразност на АУЗД, което е недопустимо в настоящото производство. По делото е безспорно установено, че процесните задължения за периода са установени с влязъл в сила АУЗД.

Предвид това, установените с влязъл в сила АУЗА рег.№343/ДСЦ19-ГР94- 3161-(18)/12.05.2021г. и внесени от жалбоподателите задължения за ДНИ, ТБО и лихви, за периода от 01.01.2016г. до 31.12.2020г. не съставляват недължимо платени такива, поради което правилно и законосъобразно органа по приходите е отказал прихващане или възстановяване на тези суми.

Независимо, че не дължи произнасяне по останалите наведени аргументи в жалбата съдът, счита за неоснователно заявено, основание за възстановяване, разпоредбата на чл.10, ал.3 от ЗМДТ, с аргумента, че поземлен имот с идентификатор 68134.1007.814 е с трайно предназначение на територията: Земеделска, начин на трайно ползване: Нива, тъй като не е проведена процедура по промяна предназначението на земеделска земя за неземеделски нужди по реда на чл.17, ал.1, т.1 от 3033.

В подкрепа на така заявеното твърдение и формулирано искане не са заявени конкретни доводи или аргументи.

Пред съда е формиран правен спор, относно статута на имота, след като жалбоподателите твърдят, че на основание чл.10, ал.3 от ЗМДТ не дължат ДНИ и ТБО, тъй като имота е с начин на трайно ползване - нива, попадаща в земеделска територия.

Съгласно [чл.10, ал.1](#) от [ЗМДТ](#) с данък върху недвижимите имоти се облагат разположените на територията на страната сгради и поземлени имоти в строителните граници на населените места и селищните образувания, както и поземлените имоти извън тях, които според подробен устройствен план имат предназначението по [чл.8, т.1](#) от [Закона за устройство на територията](#) и след промяна на предназначението на земята, когато това се изисква по реда на специален закон. По арг. на [чл.7, ал.1](#) от [ЗУТ](#) според основното им предназначение териториите в страната са: урбанизирани, земеделски, горски, защитени, нарушени за възстановяване, заети от води и водни обекти и територии на транспорта. Конкретното предназначение, което поземлените имоти в отделните категории територии могат да имат е регламентирано в [чл.8](#) от [ЗУТ](#). Всеки поземлен имот попада поне в една от категориите по [чл.7, ал.1](#) от [ЗУТ](#) и има поне едно от конкретните предназначения по [чл.8](#) от [ЗУТ](#).

За целите на данъчното облагане релевантно е само предназначението по [чл.8, т.1](#) от [ЗУТ](#), като имотите с това предназначение могат да бъдат в урбанизирана територия или отделни поземлени имоти извън нея. Първите попадат в строителните граници на населените места и селищните образувания, а вторите се намират извън строителните им граници, като и двете групи следва да имат предназначението по [чл.8, т.1](#) от [ЗУТ](#) и да е налице промяна на предназначението на земята, когато това се изисква по реда на специален закон. Конкретното предназначение по [чл.8, т.1](#) от [ЗУТ](#) се установява с подробен устройствен план по смисъла на [чл.103, ал.1, т.2](#) вр. [ал.3](#), вр. [чл.108, ал.1](#) от [ЗУТ](#). Безспорно е, че поземлените имоти в строителните граници на населените места, т.е. в урбанизирана територия, трябва да имат предназначението по [чл.8, т.1](#) от [ЗУТ](#).

Съгласно [чл.3, ал.2](#) от [Закона за административно-териториалното устройство на Република България](#), "населено място" е исторически и функционално обособена територия, определена с наличието на постоянно живеещо население, строителни граници или землищни и строителни граници и необходимата социална и инженерна инфраструктура. Съгласно [чл.18, ал.1](#) от същия закон, територията на населеното място е селищната територия, определена от строителните му граници, и извънселищната територия, определена от границите на землището.

По смисъла на [§5, т.6](#) от ДР на [ЗУТ](#) "територия на населено място", е селищната територия, обхваната от границите му (строителните му граници), определени с устройствен план, без да се включва землището.

Строителните граници могат да бъдат очертани и с общ устройствен план, който в този случай ще ги отграничи от землището на населеното място. Съгласно [чл.106](#) и [чл. 107](#) вр. [чл. 105, т. 3](#) от [ЗУТ](#), с ОУП се определя общата структура на разработваната територия - предмет на плана, като ОУП може да е за населеното място - град, заедно с неговото землище, като територията - предмет на ОУП, може да не съвпада със землището на града. С ОУП се определят границите за населеното място и общата структура на територията, предмет на плана: жилищни, производствено-складови, за паркове и градини, за спорт и забавления, за обществено обслужване, за обекти на културното наследство и др., както и земеделските територии, горски територии, за природозащита и др. С оглед изложеното строителните граници на

населените места при действието на [ЗУТ](#) се определят с устройствен план.

Разпоредбата на [чл.10, ал.1 ЗМДТ](#) съдържа две отделни хипотези, които са относими за имоти, включени в строителните граници на населените места и селищни образувания и втората хипотеза е за имоти извън тях, които според подробен устройствен план имат предназначението по [чл. 8, т. 1 ЗУТ](#). Изискването за промяна на предназначението на земята, когато това се предвижда в специален закон, се отнася само за втората група имоти-тези извън строителните граници на населените места. В конкретния случай не е спорно между страните, че процесния поземлен имот е в урбанизирана територия.

Неправилно жалбоподателят твърди, че не следва да се облага с данък, тъй като не е налице решение на комисията по [чл.17, ал.1, т.1 от ЗОЗЗ](#) за промяна на предназначението на земеделската земя, поради което юридическия състав на промяната не е изпълнен.

Съгласно писмените доказателства по делото, имот с идентификатор № 68134.1007.814, представляващ УПИХ-1676,1745 в кв.131, по плана на местност „К. вада“, район „Т.“ е в [населено място], като за район „Т.“, не е спорно, е че е с трайното предназначение на територията "урбанизирана".

Видно от мотивите на цитираното решение №9321 от 21.10.2022г. по административно дело № 4244/2022г. на ВАС за ПИ с идентификатор 68134.1007.814 по КККР на [населено място] е отреден УПИ IX-1676,1745, кв. 131 по плана на [населено място], м. „К. вада“, одобрен със заповед № РД-09-50-711/ 17.12.1997г. на главния архитект на С.. Имотът попада в границите на урбанизирана територия, в зона Жм- устройствена зона с преобладаващо ниско застояване съгласно ОУП на С., одобрен през 2016г. След като имотът попада в урбанизирана територия, то е неприложима разпоредбата на [чл.10, ал.3 от ЗМДТ](#), която би била относима за имоти, които представляват земеделска земя или гора, какъвто безспорно процесният имот не е. След като процесният имот се намира в урбанизирана територия, ирелевантно е, че същият представлява "нива". За имотите в строителните граници на населените места промяната на предназначението, изисквано по реда на специален закон-[ЗОЗЗ](#), не е условие за възникване на данъчно задължение.

Предвид горното, не се споделя тезата на жалбоподателя, че само след решение по [чл.17 от ЗОЗЗ](#) имота няма да е с предназначение "нива", след като, след одобряване на ОУП е процедиран и одобрен ПУП-ПРЗ, с който се конкретизира устройството и застрояването на териториите на населените места и землищата им, както и на селищните образувания, ведно със специализирани схеми по [чл.108 ал.2 от ЗУТ](#).

Отделно от това, както се посочи по-горе, изискването за промяна на предназначението на земята, когато това се предвижда в специален закон, се отнася само за втората група имоти по чл.10 ал.1 от ЗВДТ - тези извън строителните граници на населените места.

„В горната насока е и тълкуването дадено в решение №14082 от 13.11.2020г. постановено по адм.д. №6429/2020г. на Върховен административен съд.“

След като имотът е в урбанизирана територия, той следва да бъде

обложен със съответния данък, тъй като се ползва от предвижданията на застрояване по Общия устройствен план/Подробния устройствен план.

От изложеното се налага извод, че процесният имот не отговаря на дадените от закона предпоставки за определяне на същия, като земеделска земя по смисъла на [чл.2](#) от [ЗСПЗЗ](#). Земеделските територии са извън границите на териториите на населените места. В този смисъл е и уредбата на [чл.2, т.1](#) от [ЗСПЗЗ](#), която определя като земеделски земи предназначените за земеделско производство, които не се намират в границите на урбанизираните територии (населени места и селищни образувания), определени с подробен устройствен план или с околоръстен полигон.

Водещо в случая е ситуирането на имота в границите на урбанизираните територии, разбирани като селищна територия, обхваната от границите на населеното място /строителните граници/, определени с устройствен план /цитираната дефиниция на [§ 5, т. 6](#) от ДР на [ЗУТ](#)/. Дори липсата на подробен устройствен план при наличието на общ устройствен план, който обхваща и процесния имот, не би обусловило извод, че имотът е извън урбанизираната територия и представлява земеделска земя.

От изложеното следва, че щом имота според действащия ОУП на [населено място] е определен, като урбанизирана територия/ т.е. намира се в строителните граници на населеното място/, то спрямо този имот при преценка облагаемостта му е приложима първата хипотеза на [чл.10, ал.1](#) от [ЗМДТ](#). Имотът- собственост на жалбоподателите се намира в местност „К. вада“, район „Т.“ е в [населено място], т.е. в строителните граници на града. Местонахождението му не е оспорено и опровергано от жалбоподателите.

Съгласно [чл. 64, ал. 1](#) от [ЗМДТ](#), таксата за битови отпадъци се заплаща от лицата по [чл. 11](#) от [ЗМДТ](#), според който данъчно задължени лица са собствениците на облагаеми с данък недвижими имоти.

По изложените съображения, Акт за прихващане или възстановяване (А.) като постановен от компетентен орган, при спазване на административно производствените правил, при правилно приложение на материалноправните разпоредби и издаден в отсъствие на отменителни основания, е законосъобразен. Поради това, жалбата, като неоснователна, следва да бъде отхвърлена.

При този изход на спора, на ответника се дължат сторените по делото разноски в размер на 430,90лв. възнаграждение за осъществена юрисконсултска защита на основание [чл.161, ал.1 ДОПК](#) и [чл.7, ал.2, т.2](#) от [Наредбата за минималните размери на адвокатските възнаграждения](#).

Водим от горното, Административен съд-София град,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на К. Н. Д., [ЕГН], и Д. В. М., [ЕГН], двамата със съдебен адрес [населено място] 1612, [улица], офис 9, срещу Акт за прихващане или възстановяване (А.) №1036/СФД22-ГР94-5045-(3)/05.12.2022год., потвърден с Решение № СОА23-РД28-6/20.01.23г. на кмета на Столична община, като неоснователна.

ОСЪЖДА К. Н. Д., [ЕГН], [населено място],[жк], вх.Д, ап.126 и Д. В. М., [ЕГН] [населено място], [улица], ап.2, да заплатят на Столична община сумата в размер на 430,90 /четиристотин и тридесет лева и деветдесет стотинки / лева, представляваща разноски по делото.

Решението подлежи на обжалване в 14-дневен срок от съобщението до страните пред Върховен административен съд.

СЪДИЯ: